

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΘΑ ΓΙΝΩ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟ ΤΗ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ;

[Μιά χαριτωμένη αυτοβιογραφία της Μύρνα Λόϋ, του νέου άστερος της «Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγιερ», που θεωρείται ως η διάδοχος της Γκρέτα Γκάρμπο και της Μάρλεν Ντΐτριχ]

ΣΦΑΛΩΣ ή ζωή ενός «άστερος» μοιάζει με τη μαγική ζωή μιάς ώμορφης πεταλούδας. Όπως ή πεταλούδες, έτσι κι όλοι οι «άστερες» περνοούν πάντα από τρεις μεταμορφώσεις, Έγώ, παραδείγματος χάριν, βρίσκομαι σήμερα στην τρίτη φάση της ζωής μου κι' αυτή ή τελευταία μου μεταμόρφωση που έγινε κάπως ξαφνικά, έχει αναστατώσει τό Χολλυγουντ.

Όλος ο κόσμος με ζηλεύει και με θεωρεί ως τόν πιό φιλόδοξο, τόν πιό τυχερό και τόν πιό υπερήφανο «άστερα». Φαντασθήτε ότι εδώ και δυό χρόνια δεν μπορούσα να βρω ούτε έναν ρολάκο στα «στούντιο» και σήμερα όλες ή κινηματογραφικές εταιρείες με διεκδικούν και μου προσφέρουν κολοσσιαίους μισθούς που δεν τους είχα δεί μέχρι τώρα ούτε στ' όνειρό μου! Έκτός απ' αυτό, ένας μεγάλος σκηνοθέτης, ο Βάν Ντάϋκ, δήλωσε καθαρά για μένα, μπροστά σ' όλους τους άστερες που είχαν συγκεντρωθή μια νύκτα στο σαλόνι του μιστέρ Σάμ Γκόλντουϊν:

— Βάζω στοίχημα και ή ζωή μου ακόμη ότι μέσα σ' ένα χρόνο ή Μύρνα Λόϋ θα γίνη μια από τις μεγαλύτερες «βεντέτες» του κινηματογράφου και θα έπισκιάση ή Γκρέτα Γκάρμπο και ή Μάρλεν Ντΐτριχ με τήν παράξενη και μυστηριώδη γοητεία της!...

Βλέπετε λοιπόν; Ό μεγάλος καλλιτέχνης Βάν Ντάϋκ που σκηνοθέτησε τις «Λευκές Σκιές», τό «Ειδωλολατρικό Τραγούδι» και τό «Τράιντερ Χόρν» έχει φήμη ότι δεν γελιέται ποτέ στις προβλέψεις του κι' ή προφητεία του για μένα ήταν, όπως καταλαβαίνετε, ή πιό θορυβώδης κι' ή πιό πετυχημένη ρεκλάμα. Τόν ευχαριστώ πάρα πολύ, μά είμαι βέβαιη ότι θα διασταξεί να κάνη τόν προφήτη, αν ήξερε ότι τά λόγια του θα δημιουργούσαν τόσες σκοτούρες, τόσες εχθρες και τόσους... θαυμαστές.

Λένε λοιπόν τώρα ότι είμαι ο πιό φιλόδοξος «άστερας». Μά μήπως ή φιλοδοξία είναι τό χειρότερο από τά ελαττώματα; Έγώ ή θεωρώ προτέρημα! Καμμιά γυναίκα δεν θα κατάφερνε τίποτα στη ζωή της, αν δεν είχε κάποια φιλοδοξία. Λένε ακόμη ότι είμαι και τυχερή. Έδώ πέρα όμως άς μου επιτρέψουν να μη συμφωνήσω μαζί τους, όπως δεν συμφωνώ πάλι ότι είμαι υπερήφανη. Τυχερή! Ξέρουν άραγε ποιά ήταν μέχρι σήμερα ή ζωή μου και πώς κατάφερα να γίνω από ένα μικρό κι' άσημο κορίτσι ή άξιοζήλευτη «βεντέττα» που θα... έπισκιάση ή Γκρέτα Γκάρμπο και ή Μάρλεν Ντΐτριχ με ή «μοιραία» γοητεία της; Ξέρουν άραγε τά παιδικά όνειρά μου, τις περιπέτειες της ζωής μου και τις απόκρυφες φιλοδοξίες μου, για να μπορούν να λένε ότι είμαι τυχερή, ύστερα από τόσες άπογοητεύσεις μου και τόσες άναποδιές της τύχης, που είχα κατά τά τελευταία δέκα χρόνια; Όχι βέβαια! Κανείς μέχρι σήμερα δεν ξέρει τήν ιδιωτική ζωή μου και γι' αυτό άκριβώς πήρα τήν άπόφασι να σάς τή διηγηθώ ή ίδια, απλά κι' ειλικρινά, όπως κάνει κανείς τήν έξομολόγησί του.

Πρώτα απ' όλα επιθυμώ να σάς τονίσω από τήν αρχή ότι πάλεψα σκληρά κι' επίμονα στη ζωή μου κι' ότι κέρδισα με κόπο, με στερήσεις, με υπεράνθρωπες προσπάθειες, τι έχω μέχρι σήμερα. Αν δεν είχα όμως καμμιά φιλοδοξία

θ' άφηνα ή ζωή μου να κυλήση μ' άφροντισία και θα χάνομουν κι' έγώ, όπως και τόσα άλλα κορίτσια, μέσα στο άνώδυμο πλήθος. Μά ήμουν τρομερά φιλόδοξη κι' υπερβολικά φιλάθλος κι' έτσι ή σιδερένια ύγεια μου μ' έβοήθησε να άνθέξω σ' όλες τις άναποδιές της τύχης.

Γεννήθηκα σ' ένα «ράντσο» σέ μια μεγάλη άγρόπειυλι του Μοντάνα κι' άνατράφηκα μέσα στη βαθεία σιωπή της έξοχης και στόν καθαρό άέρα του υπαίθρου. Από τά πρώτα παιδικά χρόνια μου δεν θυμάμαι τίποτα. Τά σκεπάζει μια πυκνή και άδιαπέραστη όμίχλη. Από έφτά χρόνων και πέρα ή άναμνήσεις μου εινε ζωηρές και θυμάμαι ένα πράξ ένα δλα τά γεγονότα της ζωής μου.

Όταν ήμουν λοιπόν έφτά χρόνων, οι γονείς μου, έμποροι κτηματία, πήγαν να περάσουν τό χειμώνα τους στη Νότιο Καλιφορνια κι' όταν ειθαν ότι τό υπέροχο κλίμα της μ' έκανε τρελλή από ή χαρά μου, έκαναν κάθε χειμώνα αυτό τό όνειρωδες ταξίδι...

Κι' έτσι εκεί στη Σάντα Μόνικα άρχισα να πηγαίνω στο σχολείο κι' εκεί πέρα πάλι τελείωσα και ή μέση εκπαίδευσί μου. Έπειτα, όταν οι γονείς μου έγκατεστάθησαν για πάντα στο ράντσο τους, στη Μοντάνα κι' έπαψαν να περνοούν τόν χειμώνα τους κάτω από τόν μαγευτικό ούρανό της Σάντα Μόνικα, μ' έβαλαν ως οικότροφο σ' ένα παρθεναγωγείο του Γουεστλάικ.

Για πρώτη φορά τώρα βρέθηκα μονάχη, μακριά από ή στοργική άγκαλιά της μητέρας μου και φυσικά ή άποξένωσις αυτή μου πάγωσε τήν καρδιά. Μά έχω κληρονομήσει όλο τό πείσμα κι' όλο τό θάρρος που χαρακτηρίζει τόν πατέρα μου κι' έτσι δεν άργησα ν' άντικρύσω άφοβα τήν καινούργια μου ζωή. Άρχισα μάλιστα να συλλογίζομαι τό μέλλον μου και να προσπαθώ να βρω ποιά «καριέρα» έπρεπε ν' ακολουθήσω. Στην αρχή λοιπόν πήρα τήν άπόφασι να γίνω μια μέρα μια μεγάλη χορεύτρια ή μια μεγάλη ήθοποιός. Και για να πετύχω τήν πραγματοποίησι αυτού του όνειρου, συγκέντρωσα άμέσως

3λες τις προσπάθειές μου προς αυτή τήν κατεύθυνσι. Διάβαζα με πάθος κάθε φιλολογικό βιβλίο που έφευγε στα χέρια μου, μελετούσα όσο καμμιά άλλη συμμαθήτριά μου τήν ιστορία κι' έγινα μέσα σέ λίγο καιρό ή καλύτερη χορεύτρια του παρθεναγωγείου!

Μια μέρα όμως κέρδισα τό πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό χορού και πήρα ως έπαθλο ένα υπέροχο γλυπτικό σύμπλεγμα, που παρίστανε τις τρεις χάριτες. Αυτό τό άγαλματάκι μ' έκανε να ξεχάσω με μιάς δλα τά φιλόδοξα όνειρά μου και ν' ανακαλύψω τήν πραγματική κλίσι μου. Κατάλαβα δηλαδή ότι, αντί να γίνω χορεύτρια ή ήθοποιός, έπρεπε να γίνω γλύπτρια!

Οι γονείς μου παραξενεύτηκαν όταν άκουσαν αυτή ή ξαφνική άπόφασί μου.

—Η Μύρνα γλύπτρια! Έκανε ή μητέρα μου, κατάπληκτη. Αυτό τό κορίτσι εινε τρελλό! Καλά θα κάνουμε να τή συμβουλέψουμε να γίνη μια καλή μοδίστρα...

Ό πατέρας μου ετύχως εινε από τούς ανθρώπους εκείνους που αφήνουν τά παιδιά τους να διαλέξουν μόνα τό δρόμο τους κι' όσο κι' αν παραξενεύτηκε, όταν άκουσε ότι ήθελα να γίνω γλύπτρια, δεν παρασύρθηκε από τά λόγια της μητέρας μου, κι' όταν τελείωσα τά μαθήματά μου στο παρθεναγωγείο του Γουεστλάικ μ' έβαλε στην άνωτέρα σχολή τών Καλών Τεχ-

Μια τελευταία φωτογραφία της γοητευτικής Μύρνα Λόϋ

από την Βένις, στην Καλιφορνία, που είχε τον καλύτερο καθηγητή της γλυπτικής του Ούέστ.

Το ταλέντο μου τώρα και τα πρώτα γλυπτικά έργα μου κάμναν τον περίφημο καθηγητή να με προσέξει άμεσως και να μου δείξει από την πρώτη στιγμή μία ιδιαίτερη συμπάθεια. Ο μίστηρ Λούις Σίμονς, όπως τον έλεγαν, μου έδινε θάρρος με τις συμβουλές του, δίδωρνε τά λάθη μου και κάθε τόσο επανέωσε μπροστά σ' όλους τους μαθητάς του τις προόδους μου...

Μιά μέρα τέλος με παρακάλεσε να ποζάρω στο ατελιέ μου για να φτιάξει μία μικρή «Νύμφη»...
 — Μίς Λόυ, μου είπε κοκκινίζοντας λιγάκι, γιατί ήταν ένας νεμένος και δειλός νέος, θέλω να φτιάξω μία μικρή «Νύμφη» να στολίσουμε μ' αυτήν την παλιά βρύση της Σχολής μας. Η όμορφιά σας, ή χάρι σας κι' ή παράξενη γοητεία σας μου έδωσαν την έμπνευσι που ζητούσα... Θά με κάνετε πολύ ευτυχισμένο, αν ποζάρετε γι' αυτό τό αγαλματάκι...
 Έπνε περितτό βέβαια να σάς αναφέρω ότι ελάτρευα κυριολεκτικά τον μίστηρ Λούις Σίμονς που ήταν ένας μεγάλος γλύπτης κι' ότι υπερηφανευόμουν που ήμουν μαθητριά του. Πώς μπορούσα λοιπόν να του άρνηθώ να γίνει μοντέλλο του; Κι' έτσι ή όμορφη «Νύμφη», δηλαδή τό αγαλμά μου, στολίζει και σήμερα την παλιά βρύση της Σχολής μου!

Πρέπει όμως να σάς ξεομολογήθώ και κάτι άλλο. "Όσο αγαπούσα τον καθηγητή μου, τόσο αντιπαθούσα τις τρέλλες και τις «μποεμικές» συνήθειες των συναδέλφων μου. "Άρχισα λοιπόν να καταλαβαίνω, εύτυχως όσο ήταν καιρός άκόμη, ότι δεν ήμουν γεννημένη για μία τέτοια καλλιτεχνική ζωή κι' ότι δεν θά κατάφερα ποτέ να έπιβληθώ ως γλύπτρια, γιατί όλος ο κόσμος με θεωρούσε ως μία έρασιτεχνίδα! "Απογοητευμένη λοιπόν, παράτησα τη γλυπτική και ξαναγύρισα στα πρώτα κειμήλιά μου. Μα τώρα έπρεπε να διαλέξω ένα από τα δυό: να γινόμουν χορεύτρια ή ήθοποιός; Προτίμησα τό δεύτερο, γιατί φανταζόμουν ότι θά μου χάριζε γρήγορα εύκόλους θριαμβούς και μία όνειρωδή ζωή. Ναί. Θά γινόμουν ήθοποιός! Έπεί έρασιτεχνικώς παραστάσεις του παρθεναγωγείου είχα είξει πολλές φορές τό ταλέντο μου. Γι' αυτό είχα την έλπίδα ότι θά εύρισκα γρήγορα ένα «άγκαζυμάν» σέ κάποιο κάσο.

Μιά μέρα λοιπόν έγκατέλειψα τη Βένις και τη Σχολή των Καλών Τεχνών, έγραψα ένα γράμμα στους γονείς μου για την απουρία μου απόφασι και πήρα τό τραίνο για τη Σάντα Μόνα. Νόμμιζα ότι θά εύρισκα άμέσως μία θέσι στον πρώτο θέσιο που θά συναντούσα μπροστά μου, μα γρήγορα αναγκάσθηκα να βγω άπ' αυτές τις αυταπάτες μου. "Απογοητευμένη έπει κατέφυγα στο Λός "Αντζελες όπου έπί έξη δόκληρουσ ήνες δέν δοκίμασα τίποτ' άλλο παρά μόνο στερήσεις και δέν εύρισκα τίποτ' άλλο παρά μόνο σκληρές άναποδιές της ζωής...

Μιά μέρα τέλος, αποφασισμένη με κάθε τρόπο να κάνω κάτι στη ζωή μου και να πραγματοποιήσω τ' όνειρό μου, ήρθα έδώ πέρα στο Χόλλυγουντ κι' άρχισα κι' έγώ να κάνω «ούρά» έδώ από τα κινηματογραφικά «σούντιο»... Έτσι δοκίμασα άκόμη μία φορά όλες τις πίκρες κι' όλες τις άπογοητεύσεις των «νικυραντ» ώς τη μέρα που έτοχε να βρεθώ μπροστά στον σκηνοθέτη Βάν Ντάυκ. Αυτός ο μεγάλος; καλλιτέχνης ήνε ο σωτήρας μου! Μου έδωσε άμέσως φιλικά τό χέρι του, με τράβηξε από τό άνώνυμο πλήθος, με γνώρισε στον κόσμο του κινηματογράφου και μ' έκανε «άστέρα»...

Σήμερα πάλι, δίχως να διατάξω διάλογο, λέει μπροστά σ' όλους τους διασήμους συναδέλφους μου ότι θά γίνει γρήγορα τό μεγάλη από τη Γκρέτα Γκάρμπο και τη Μάρλεν Ντήτριχ! Την αούτην την προφητεία την έκανε ένας άλλος, θά την θεωρούσα ως ένα υπερβολικό φιλοφρόνημα και θά γελοούσα από την καρδιά μου. Μα ό Βάν Ντάυκ ήνε ο μεγάλος δάσκαλός μου και δέν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο παρά να προσπαθήσω να τον βγάλω... άσπροπρόσωπο.

ΜΥΡΝΑ ΛΟΟΥ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Του ΣΙΑΛΠΕΡ)

Γελάει ή λίμνη που θαρρείς μάς κράζει στην άγκάλη,
 Στο έρημο άκρογιάλι
 Κοιμάτ' ένα παιδί.
 Και ξάφνου μουσική τερπνή γυμίζει τον αιθέρα
 'Όσαν βοσκού φλογέρα,
 Σάν άγγελου φωνή.
 Και μαγεμένο άνοίγοντας τά μάτια του κυτάζει,
 'Ενώ τό κύμα άρπάζει
 Στόν κόρφο του φιλά.
 Κι' από ψηλά σιγολαλούν: «Έλα χρυσό παιδάκι,
 Στα έτήθια μου άγγελάκι
 Να κοιμηθής γλυκά».

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Γιά σένα μίλησα άπρεπα, τριαντάφυλλο άνθισμένο
 Που ξέρεις με τό μόρα σου, με τη λαμπρή όμορφιά,
 Μονάχο στ' άνοθουάλι σου ή έρωτικά δεμένο
 Και την καρδιά να εύχαριστάς όμοια με τη θωριά.

Κάπου, σέ τοίχο, κάποτε, σέ Γοτθική μία πόρτα
 [Γυρνούσα τότες άνεργος στίς χώρες του Βορρά]
 Σείδα να τρέμης ρόδο ώχρο κι' ανάμεσα στα χόρτα
 Μεστό βροχή και θάνατο να γέρνης ριγηλά.

Σάν έρπει τό χινόπωρο, που τό ξερά του φύλλα
 Στού χαλασμένου μούλο έκει θά πέφτουν τά νερά,
 Και σάν ο άγέρας θά περνά μες άπ' τά τρύπια ξύλα
 Και κείθ' όπου ή μυλόπετρα γυρνούσε μία φορά,
 Θέλω να πάγω να σταθώ στον τόπο τό θλιμμένο,
 Στόν τοίχο τόν δλόπλεχο με τό χλωμό κισσό
 Και νάίδω πάνω στο νερό, τό κρού, τό μουνωμένο,
 Την όψι μου να σβύνεται, τόν ήλιο τό χλωμό.

'Άλλοί σου! άνθρωπική καρδιά, κι' ή πίστι σου ήνε λίγη
 Στίς λαμπρές τις θαμπωτικές μιδις γιορτινής φωτιάς
 Δέ θε να μάθης ού ποτέ σάν όταν με τυλίγει
 Πώς λάμπει διάφανα ή σκιά της μαύρης φυλλωσιάς!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΙ.Ι.ΝΕ)

Τά κρίνα, τά τριαντάφυλλα, τόν ήλιο, τά πουλιά
 Πώς τ' αγαπούσα έναν καιρό μ' έρωτική μαניה.
 Μα τώρα πειά δέν τ' αγαπώ καί στέργω μοναχά
 "Αχ τη Μικρή, την "Όμορφη, την Καθαρή, τη Μία,
 Πούδινα μοναχή της γιο με μία έρωτική πηγή,
 Και κρίνο και τριαντάφυλλο και ήλιος και πουλιά.

Σάν ήνε δυο και χωριστούνε
 Δίνουν τά χέρια τους κι' οι δυο,
 Κι' απε τά κλάματα άρχιούσνε,
 Στενάζουν δίχως τελειώμο,
 'Εμείς δέν κλάμαμε καθόλου
 Δέ βγάλαμ' ένα στεναγμό,
 Μα ήρθαν τ' άχ κι' ότα τά δάκρυα
 "Υστερ' από τό χωρισμό.

Φαρμακεμένα τά τραγούδια μου—
 Μπορούσε άλλιώς να γένη;
 Έσθ τη ζήση μου φαρμάκεψες
 Την πριν λουλουδιασμένη.
 Φαρμακεμένα τά τραγούδια μου—
 Μπορούσε άλλιώς να γένη;
 Πολλά έχω φείδια μέσα στην καρδιά
 Και σένα αγαπημένη.

Μην περιπαίζεις, άνθρωπε, τό διάβολο
 Γιατί ή ζωή μας σύντομη ήνε άλήθεια
 Κι' όλα που άκούς για την αιώνια κόλασι
 Ψέμμα δέν ήνε κι' ούτε παραμύθια.

Πλήρωνε, πλήρωνε, άνθρωπε, τά χρέη σου
 Κι' άργά πολυ ή ζωή στο τέλος φάνει,
 Και πάλι θά γυρέψης κάνα δάνοιο,
 Καθώς συχνά ως τά τώρα τώχεις κάνει.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΕΓΑΛΙΤΕΡΗ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Άπ' όλες τις εφημερίδες που έμφανιστήκανε ως σήμερα σ' όλο ήν κόσμο ή «Καθημερινή Εικονογραφημένη» της Λόρυκ, που έξεδόθη πρό όλίγων έτών ήχε τό μεγαλύτερο σχήμα. Δυό μέτρα και 60 εκατοστά ήταν τό μήκος κάποιος της και τό πλάτος της 1,82 μέτρα. Μ' άλλα λόγια ήθε λέει ήδη της ήχε έπίφάνεια περίπου 5 τετραγωνικών μέτρων. Έντελώς αντίθετη από την εφημερίδα αυτή—στό μέγεθος έννοείται—ήταν ή «Μικρά Σημαία» που τό ύψος της ήταν 5 εκατοστά και τό πλάτος της ανάλογο. Την έξέδιδε στο Λονδίνο ο εκδοτικός Κήτης, ο όποιος μόνος την έγραφε, τη στοιχειοθετούσε, την τυπώνει και την πωλούσε, βγάζοντάς την μέσα άπ' τό πορτοφόλι του.